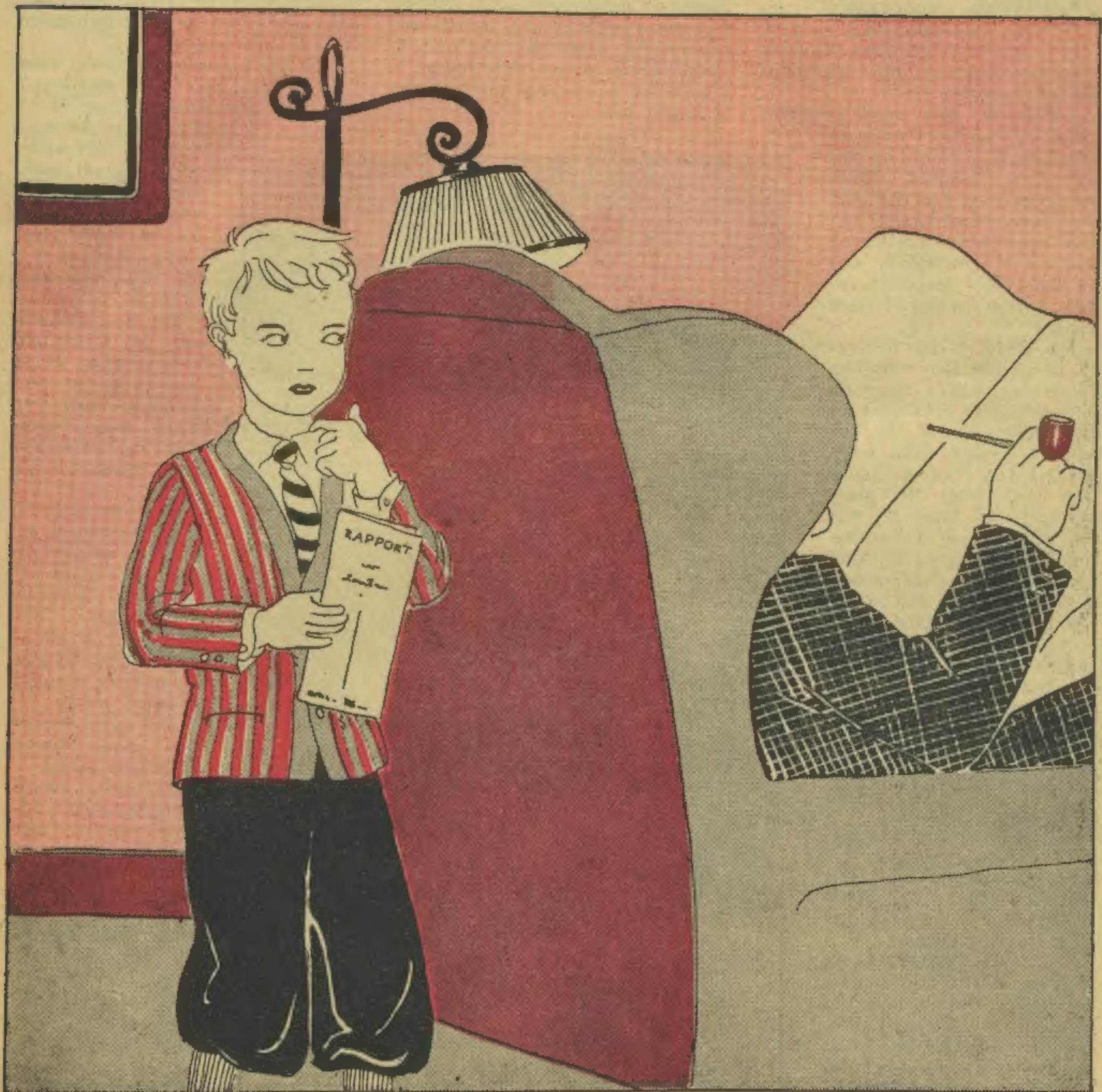
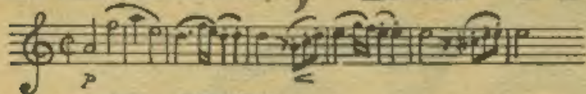
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 27 JULI 1939

ZOU IK, OF ZOU IK NIET?

GEERT, DE VIOOL

door SPARLA

EN HET HONDJE

MAAR nu was het dan toch zo ver. Geert had een viool gekregen. Vader had als voorwaarde gesteld, dat er geen enkel onvoldoende cijfer zou staan op zijn driemaandelijks rapport.

En Geert had hard gewerkt, want hij was niet van de vlugsten. En gelukkig, hij had het gehaald. Zelfs voor rekenen had hij een zes, wat voor Geert een hele prestatie was. Vader was zo in zijn schik, dat hij den jongen meteen meenam, om een viool te gaan kopen.

En dadelijk na de vacantie stapte Geert op een Woensdagmiddag naar de muziekschool. Wat had hij hier naar verlangd. Hij wilde dolgraag viool leren spelen. Dat het zo maar niet een, twee, drie ging, wist hij wel. Maar hij was van plan ijverig te studeren. En dat deed hij dan ook. Nu zijn de eerste oefeningen op een viool allesbehalve prettig om te horen. Vader noemde het lachend: „Dat gekras" en zus zei plagend: „Onze Geert staat weer te zagen." Maar de jongen stoorde zich niet aan die plagerijen en studeerde ijverig elke dag een half uur. Het duurde dan ook niet lang, of de tonen klonken al heel wat zuiverder. De muziekleraar gaf hem een pluimpje en zei, dat hij 't zeker ver zou brengen, indien hij zo doorging.

Maar bij Geert thuis was er ééntje, die geweldig het land had aan die vioolstudie. Dat was Pol. Pol was een kleine, witte poedel met 'n grappig rond snuitje en een heel beweeglijk staartje.

Toen Geert tien jaar werd, had hij het hondje cadeau gekregen en hij hield er erg veel van. Die kleine Pol nu had een hekel aan muziek en vooral aan de viool van Geert. Zodra de jongen zijn strijkstok op de snaren zette, begon het hondje erbarmelijk te huilen. Het luchtte z'n afkeer in langgerekte tonen, 'n afgrijselijk gehuil, dat niet om aan te horen was.

....studeerde ijverig elke dag.

Of Pol nu al in de keuken gesloten werd tijdens de vioolstudie, dat hielp niets. Integendeel, dat maakte de zaak nog erger. Dan deed hij zijn huilend protest vergezeld gaan van hartstochtelijk gekrabbel aan de deur. Men probeerde het met hem naar de tuin te verbannen. Zelfde resultaat. Vanuit de verte klonk het irriterende geluid, waarvan nu bovendien ook de buren nog konden genieten. Daarbij werd de tuindeur vreselijk toegetakeld door de krabbende nageltjes van Pol. Neen, dat kon zo werkelijk niet langer meer gaan.

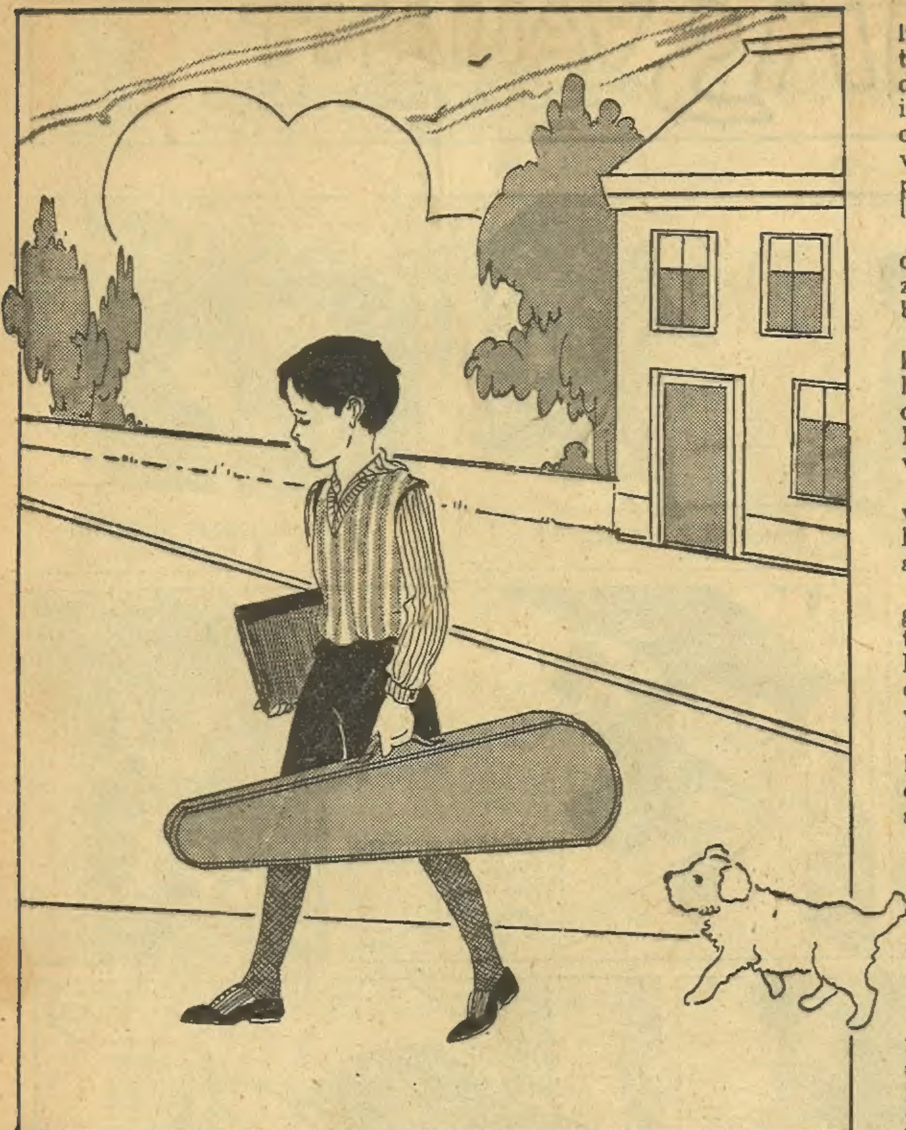
„'t Is wel erg voor je, jongen," zei vader op een keer, „maar je zult moeten kiezen tussen Pol en je viool. Ofwel de hond moet de deur uit, ofwel je moet ophouden met je vioolstudie."

Dat was inderdaad heel erg voor Geert. Z'n lieve Pol wegdoen? Het was bijna ondenkbaar. Maar z'n muziekstudie opgeven, dat wilde hij helemaal niet. Het kostte hem veel zuchten en tranen, maar ten slotte besloot hij om Pol aan zijn vriendje te geven.

En zo gebeurde het, dat Geert het hondje naar Frits bracht, die er natuurlijk heel blij mee was, want Pol was werkelijk een alleraardigst dier.

Frits woonde in dezelfde straat en daarom spraken de twee vriendjes af, dat Pol voorlopig goed binnen gehouden zou worden, totdat hij aan z'n nieuwe „home" gewend was.

Met lome schreden ging Geert naar huis terug. 't Was een zware gang voor hem geweest en als het niet ter wille van zijn vioolstudie was, had hij 't ook nooit gedaan.

....hij had er helemaal geen erg in, dat hij gevolgd werd.

Er verliepen een paar dagen en de jongen kon er maar niet aan wennen, dat zijn hondje weg was. Frits vertelde hem dagelijks hoe het met Pol ging. Dan luisterde Geert stil en verdrietig.

Toen was het Woensdag.

's Middags stapte Geert zoals gewoonlijk naar de muziekschool en hij had er helemaal geen erg in, dat hij gevolgd werd.

Waarschijnlijk hadden ze bij Frits thuis even het hondje uit het oog verloren en 'n deur open laten staan. Pol had dadelijk van de gelegenheid gebruik gemaakt en was de straat opgelopen. Hij snuffelde wat op de stenen. Misschien rook zijn fijn hondeneusje de voetstappen van zijn vriendje Geert. Ineens zette hij het op een lopen in de richting van de muziekschool. Juist toen de deur achter Geert dichtviel, kwam het hondje er aan. Het krabde eens aan de deur, wreef er een paar keer langs en begon toen zacht te janken. Niet lang daarna ging een andere leerling de school binnen. En wip, daar schoot ook Pol mee de gang in. Even liep hij te snuffelen over de gang en bleef toen voor de deur staan, waarachter Geert verdwenen was. Maar owee! van alle kanten kwamen de muziektonen op Pol aan. Hij hoorde een piano, een viool, nog een viool.

Dat was toch wat al te erg! Het arme dier liep radeloos heen en weer, vluchtte de zoldertrap op en hief daar een erbarmelijk gehuil aan. Akelig klonken zijn langgerekte klaagtonen door het gebouw. Onmiddellijk gingen overal deuren open, boven en beneden. Nieuwsgierig en ontstemd luisterden allen naar de luidruchtige indringer.

Geert herkende onmiddellijk zijn lieve Pol. Zonder zich om iemand te bekommeren, vloog hij de zoldertrap op en nam zijn lieveling in de armen. Er zat nu niets anders op, dan samen de aftocht te blazen, want Pol zou zeker niet zonder protest het verder verloop van de les aanhoren.

Veel vroeger dan andere Woensdagen kwam Geert thuis, vergezeld van z'n hondje, dat vrolijk blaffend tegen iedereen opsprong.

Als een dolleman tolde Pol de kamer door. Je kon goed zien, dat hij overgelukkig was weer in zijn oude omgeving terug te zijn. Natuurlijk moest Geert vertellen, wat er gebeurd was.

Toen hij zijn verhaal gedaan had, vroeg hij aan moeder: „Moet ik hem nu heus weer terugbrengen aan Frits?"

En toen moeder zag, hoe haar grote jongen van tien jaar de tranen in de ogen had, begreep ze, hoe erg het voor hem zijn moest, de hond af te staan. En natuurlijk vond moeder toen een oplossing.

„Hoor eens," zei ze, „ik zal dat kleine zolderkamertje opruimen en dan kun je daar gaan zitten om te studeren. Als je de deur van de zoldertrap dicht houdt, kan die stoute Pol je zeker niet horen. Het is toch zomer en je zult dus geen last hebben van de kou."

Er was toen ineens een hoop leven in de kamer. Geert riep: „Hoera!" en sprong met z'n moeder de kamer rond. De zusjes sloten zich daar dadelijk bij aan. Ze hielden wel van een rondedansje. En Pol liep luid blaffend rond, alsof hij ook van de partij wou zijn en zijn instemming wilde betuigen met de beslissing, die ze genomen hadden.

En zo kwam Pol weer in de familie terug. En Geert mocht én zijn hondje én zijn viool houden.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

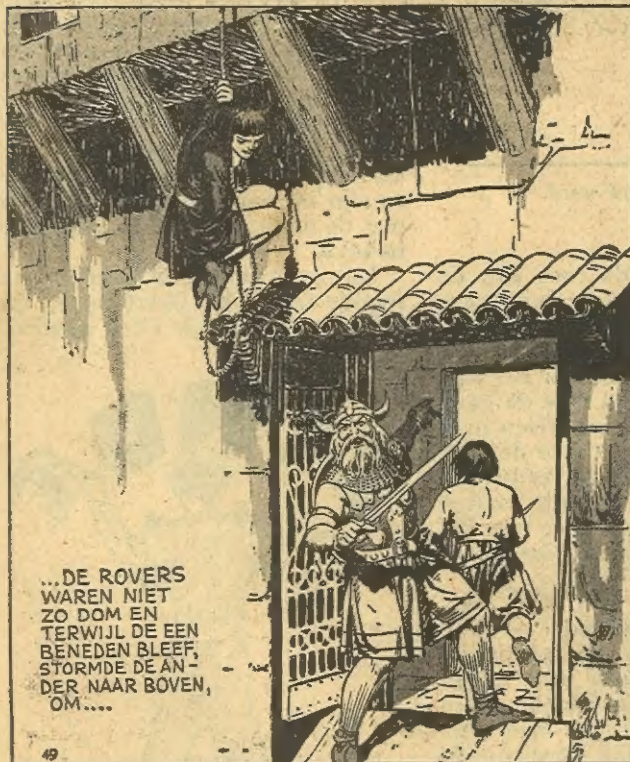
PRINS VALIANT — KONING ARTHUR

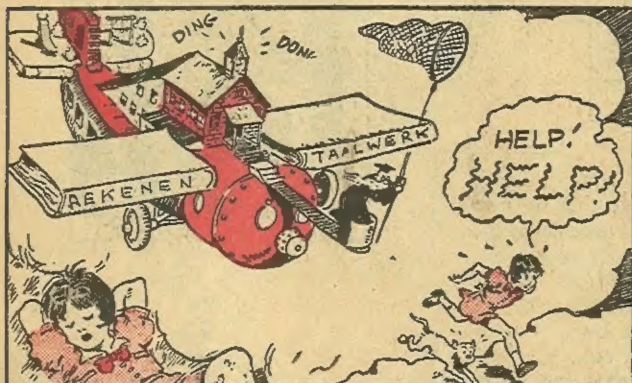

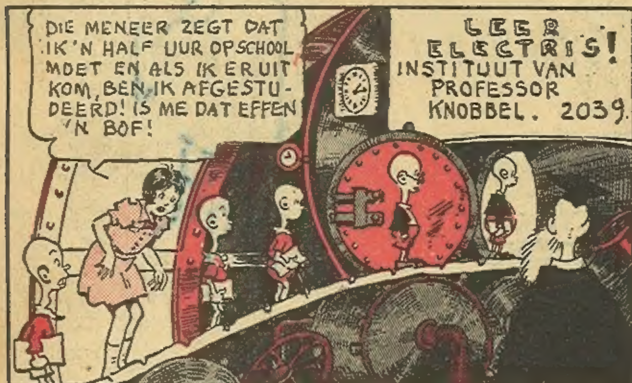

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

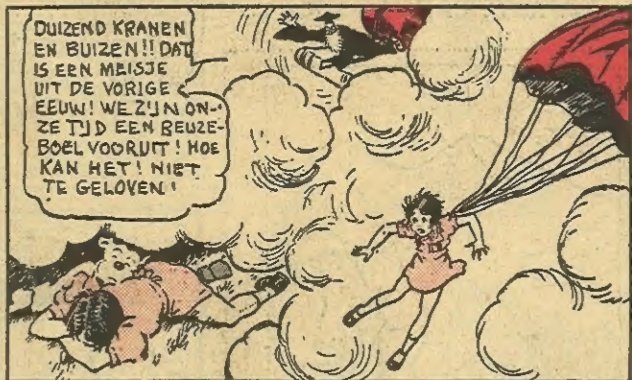

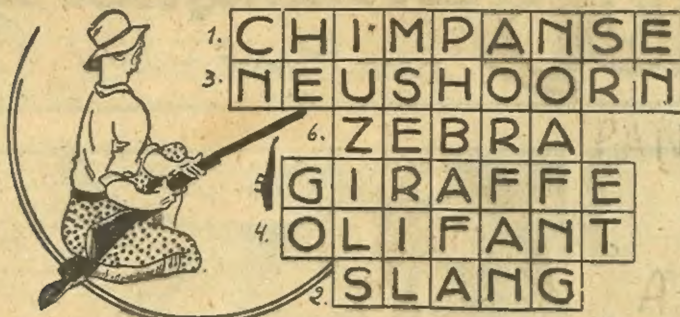

5.1

47

BONT ALLERLEI

JAGERPUZZLE

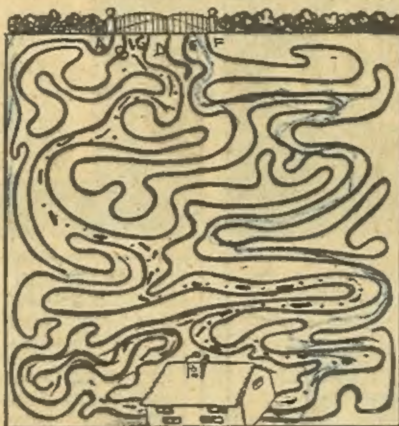
Hier zie je de zes dieren staan — de namen ten minste — die de dappere jager al gevangen heeft en opgestuurd naar een bekende dierentuin in een grote stad.

Eigenlijk heeft de jager ZEVEN dieren gevangen, maar de naam van het zevende dier moeten jullie vinden. Als je uit elk van de zes gegeven namen één letter kiest — en die letter is net de juiste — dan krijg je dus de naam van het dier. Die naam bestaat uit 6 letters en je moet ze kiezen in de volgorde van de cijfers die vóór de woorden staan. Dus eerst uit: chimpansé, dan uit slang, vervolgens uit neushoorn enz.

Je zult het beest wel eens gezien hebben in de dierentuin of in een prentenboek; het lijkt veel op een tijger, met vlekken op de huid en de naam begint met een P! Zoeken jullie nou maar verder!

WAAR IS DE GOEDE WEG ?

Van de poorten van deze grillig aangelegde tuin lopen er 6 wegen in de richting van het landhuisje, maar.... niet alle wegen bereiken het. Het gaat er om, de goede te kiezen. Kijk eens of jullie hem kunnen vinden. De wegen dragen, te rekenen van links, de letters: A, B, C, D, E en F.

WAAR IS 'T SLACHTOFFER?

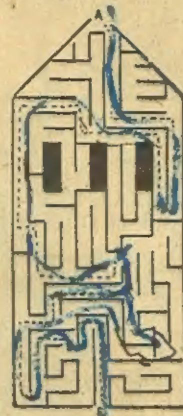
Meneer Jansen en meneer Pieterse maakten samen een bergtocht. Maar terwijl meneer Jansen genoot van 't heerlijk vergezicht, was meneer Pieterse stilletjes weggelopen. En op een gegeven ogenblik was hij spoorloos verdwenen. Meneer Jansen riep en bleef roepen, maar meneer Pieterse gaf geen kik. Waar was hij gebleven? Zien jullie hem?

Oplossingen vorig nummer

IEDER Z'N BEURT

WIE VINDT DE WEG?

EEN STIJGKANS

VLIEGER

LETTERPUZZLE

De gevraagde woordjes zijn: 1. Vondel. 2. Ananas. 3. Cadeau. 4. Afrika. 5. Nikkel. 6. Tenger. 7. Italië. 8. Einder. De beginletters vormen samen: VACANTIE.

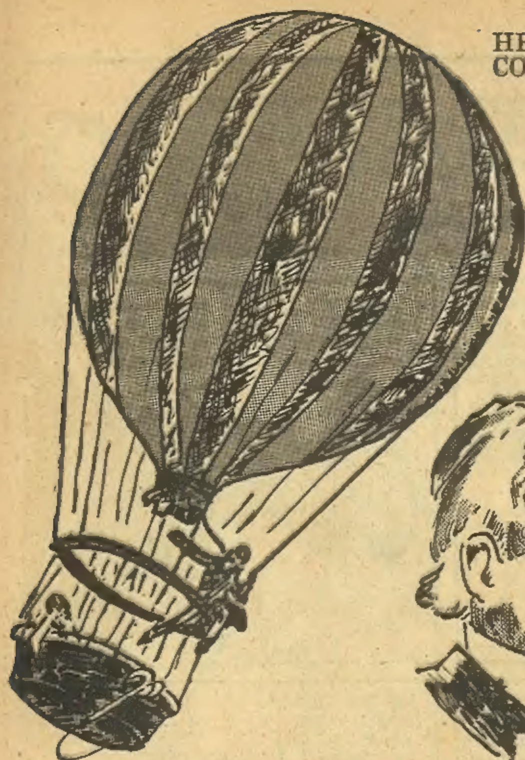

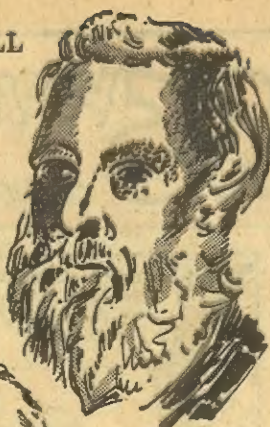
STORMSEIN HOOG !

Nou, zo'n wind valt heus niet mee, vooral als je, zoals de meneer op ons plaatje, een hoge zije op hebt! We zouden een bekend spreekwoord een tikje kunnen veranderen en zeggen:

Hoge hoeden vangen veel wind.

Wie d'r meer van af wil weten, kleure de vakjes met een punt er in.

HENRY COXWELL

JAMES GLAISHER

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

14. EEN RECORD TEGEN WIL EN DANK

De Engelse ballonvaarder Henry Coxwell en zijn metgezel James Glaisher, die meeging als waarnemer, verloren bijna hun leven bij een tocht en vestigden tevens — tegen wil en dank — een hoogterecord, dat zeer lang ongeslagen is gebleven.

Op zekere dag waren ze opgestegen om de luchtgesteldheid en vochtigheid der atmosfeer te bestuderen op verschillende hoogten.

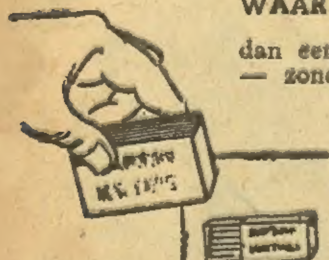
Ze bereikten een hoogte van 11.268 meter. Namelijk op 5 September 1862.

Op een hoogte van 8000 meter verloor Glaisher 't bewustzijn, zonder dat hij nog gelegenheid had gehad zijn metgezel te waarschuwen, want Coxwell was net in de touwen gekropen omdat er iets niet in orde was met het touw, dat de veiligheidsklep in werking stelde.

Toen Coxwell terugkwam in de mand, zag hij den bewustelozen Glaisher liggen en hijzelf had reeds de macht over zijn armspieren verloren. Coxwell verzamelde het laatste greintje kracht dat hem overbleef, greep het touw van de veiligheidsklep met zijn tanden beet en rukte uit alle macht. Het lukte hem, de klep open te krijgen en de ballon begon snel te dalen. Ze hadden aldus — zonder het te willen of te zoeken — een prachtig hoogterecord gevestigd, maar het had geen haartje gescheeld of ze hadden er allebei het leven bij ingeschoten. Thans kropen ze door 't oog van de naald en hun tocht verliep verder schitterend.

Volgende week no. 15: Autogiro's.

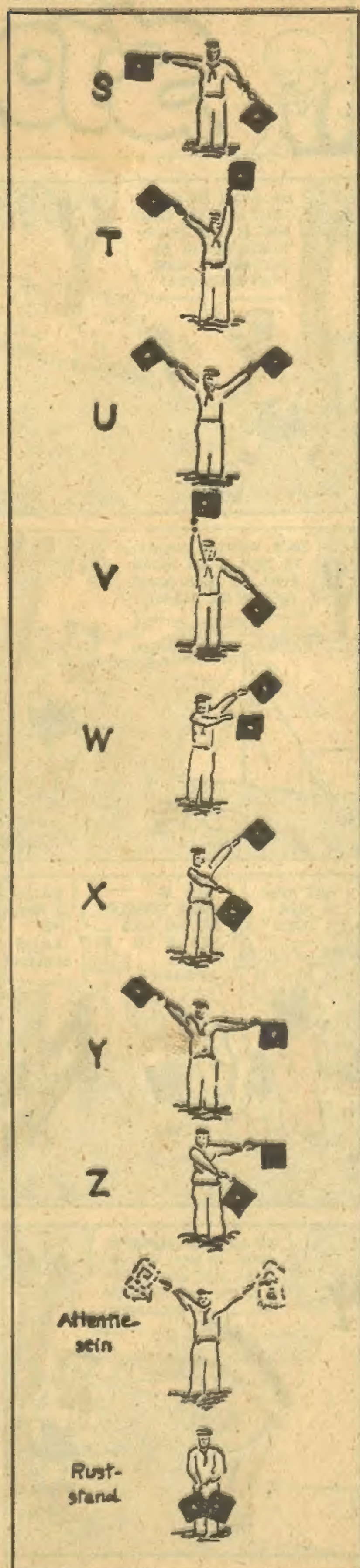
WAAR ZITTEN ZE? Dit is een trucje waar je niets anders voor nodig hebt dan een vol doosje lucifers. Je moet bewijzen dat je — zonder dat je het doosje hebt geopend — precies kunt vertellen, aan welke kant de gele koppen zitten.

Hoe dat kan?

Je neemt het doosje in 't midden vast tussen duim en wijsvinger. Niet drukken! Zo licht mogelijk vasthouden. De zijde waar zich de gele kopjes bevinden, is het zwaarst en slaat dus een tikje door. Ten minste als je 't doosje bij 't midden beet hebt. Een beetje oefenen helpt wel. En met wat handigheid komt niemand er zo gauw achter, hoe je 't hem levert.

SEINEN MET DE ARMEN

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

OP HET KRIJGSPAD.

69.

